

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: X. T. T., narozený X, bytem X,
zastoupený: Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, sídlem Na Pankráci
1618/30, 140 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem Olšanská 2/2,
130 51 Praha 3 - Žižkov,

za účasti
osoby
zúčastněné
na řízení:

T. H. T., narozená X, bytem X,

v řízení o žalobě ze dne 23. 2. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2026, č. j. CPR-
41639-2/ČJ-2025-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I.
Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22.11.2025, č.j. KRPA-117200-24/ČJ-2025-000022-SV (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byla stanovena v trvání 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU, a výše uvedených států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.
2. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 20. 2. 2026, č. j. CPR-41639-2/ČJ-2025-930310-V242, bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

Žaloba

3. Žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí jeho nepřezkoumatelnost, kdy nesplňuje požadavky na soulad výroku a odůvodnění, jak stanoví ust. § 68 odst. 3 správního řádu, je předčasné a důkazně bez podkladu, kdy byť o to žalobce požádal a v rámci odvolání namítl, ani v odvolacím řízení nebyl spisový materiál doplněn o řízení u MVČR OAMP sp.zn.: OAM- 6348/PP-2025 a podkladová rozhodnutí. Dále nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou žalobce stran jeho postavení jakožto rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kdy je dlouhodobým partnerem České státní občanky. Žalobce považuje závěry žalovaného za nesprávné a nepřezkoumatelné. Primárně s odkazem na rozsudek NSS sp.zn.: 8 Azs 139/2025 zdůraznil, že žalovaný byl nejen oprávněn ale i povinen učinit si vlastní úsudek o tom, zda žalobce je či není rodinným příslušníkem občana EU, přičemž minimálně dispozice s rozhodnutími MVČR OAMP sp.zn.: OAM-6348/PP-2025 za účelem jak posouzení této otázky, tak poměření dopadu do soukromého a rodinného života obou byla nutná pro zjištění stavu věci. Takovou otázku rozhodně nelze posoudit výhradně na základě pobytových kontrol a úředních záznamů o nich. Navíc správní orgán k této otázce provedl jen nedostatečné dokazování, přičemž pak jeho závěry nehodnotil tak, jak mu ukládá ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Zejména žalobce namítá, že úřední záznamy o provedených pobytových kontrolách jsou hodnoceny výhradně v jeho neprospěch, kdy naopak za prvé matka družky žalobce společné soužití potvrdila, na adrese společné domácnosti měli oba společné fotografie a osobní věci, žalovaný však namísto toho vyzdvihl výhradně tu skutečnost, že nebyli na kontrole zastíženi. Z provedených výsledků žalobce jako účastníka

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řízení a družky jako svědka pak žalovaný bez ohledu na skutečnost, že tito oba se na drtivé většině odpovědí shodli, vyzdvihl naopak pouze to, že každý určil jako datum počátku vztahu jiný okamžik, kdy však je běžné, že každý může takový okamžik vnímat subjektivně odlišně a vlastním způsobem. Žalovaný pak naopak nijak nehodnotil to, že mezi žalobcem a jeho družkou neexistuje žádná jazyková ani kulturní bariéra, dále to, že je mezi nimi také přiměřený věkový rozdíl. V tomto směru poté žalobce hodnotil závěry žalovaného za nepodložené a nepřezkoumatelné. Zejména nebylo nijak ověřováno, a to s ohledem na české státní občanství družky a délku pobytu žalobce na území, zda vůbec je možno realizovat jejich soukromý a rodinný život v domovském státě žalobce. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 4. 3. 2026 žalovaný k námitce žalobce týkající se doplnění spisu o podklady z řízení č.j. OAM-6348/PP-2025, konstatoval její nedůvodnost. Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) žádosti žalobce o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU nevyhověl, protože žalobce podal žádost v době neoprávněného pobytu. Pokud by žalobce splňoval podmínky pro považování za rodinného příslušníka občana EU, OAMP by jeho žádosti vyhověl, což se nestalo. Za účelem ověření aktuálního stavu věci provedl žalovaný lustraci žalobce v cizineckém informačním systému, která potvrzuje, že jeho žádost byla dne 24. 7. 2025 pravomocně zamítnuta a žalobě podané proti tomuto rozhodnutí nebyl soudem přiznán odkladný účinek. Námitka nedostatečného hodnocení důkazů je rovněž nedůvodná. Žalovaný hodnotil výpovědi žalobce i jeho družky jako celek, a to v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Skutečnost, že byly zohledněny především ty části výpovědí, které jsou významné pro posouzení otázky, zda se jedná o trvalý a faktický partnerský vztah, není selektivním ani účelovým hodnocením, ale standardním postupem při zjišťování rozhodných skutečností. Pro posouzení existence vztahu obdobného rodinnému podle zákona o pobytu cizinců, je rozhodné zejména faktické soužití, společná domácnost, sdílení běžného chodu života a dlouhodobost vztahu, což v projednávaném případě prokázáno nebylo. Ani námitka neověření, zda bude možné realizovat jejich společný život ve Vietnamu, není důvodná. Sám žalobce v protokolu uvedl, že případné vyhoštění by nepředstavovalo zásah do jeho ani družčina života a ta by mohla do Vietnamu případně vycestovat. Její výpověď tuto skutečnost nijak nevyvrátila; uvedla pouze obecné důvody, jako je práce, rodina a finanční náklady. Tyto okolnosti však nepředstavují překážky, které by činily realizaci soukromého života ve Vietnamu nemožnou nebo nepřiměřeně obtížnou. Žalobce je státním občanem Vietnamu, jazykově, kulturně i sociálně k zemi původu nadále vázán a v řízení neuvedl žádnou konkrétní okolnost, která by realizaci jeho případného soukromého života ve Vietnamu bránila. Žalovaný je přesvědčen, že v žalobou napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. V řízení byly zjištěny a posouzeny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit, a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

IV.

Posouzení věci soudem

5. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
9. Dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah v průběhu řízení.*“
10. Soud považuje za nezbytné nejdříve vyjasnit neshody okolo žalobcova postavení, jakožto osoby rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Touto otázkou se zabýval správní orgán I. stupně a následně i žalovaný ve svých rozhodnutích rozsáhle. Zejména vycházely správní orgány z následujících podkladů: výpověď žalobce a jeho tvrzené přítelkyně; pobytové kontroly provedené dne 18. 4. 2025 v 21:30, dne 29. 4. 2025 v 14:57, a dne 4. 5. 2025 v 10:50 na adrese tvrzeného místa společného soužití páru; fotografií páru předložených žalobcem a čestného prohlášení tvrzené přítelkyně.
11. Ke každému z opatřených podkladů se následně správní orgán I. stupně podrobně vyjádřil, uvedl jakým způsobem jej hodnotil. Tyto závěry následně aproboval i žalovaný. Z provedených pobytových kontrol správní orgány vyvodily, že se na tvrzené adrese žalobce nezdržuje, neboť nebyl ani jednou zastížen, a to i přes to, že pobytová kontrola byla provedena vždy v jiný den v rámci týdne (včetně víkendu) a v různé časy. Za nepodstatné považuje soud skutečnost, že žalobce měl označenou schránku a dveře od bytu. Tyto detaily posuzuje soud jako o ničem nevypovídající a nic neprokazující, a to i s ohledem na to, že nyní v žalobě má žalobce uvedenou adresu odlišnou – X, což je v rozporu s proklamovaným stavem. Dále bylo pobytovou kontrolou zjištěno, že v pokoji, kde má žalobce se svou přítelkyní pobývat, se nachází fotografie otce tvrzené přítelkyně a vojenská uniforma s oblekem rovněž patřící otci přítelkyně žalobce. Přítomná matka tvrzené přítelkyně sice potvrdila soužití její dcery s žalobcem, avšak nebyla schopna v době pobytové kontroly prokázat původ věci v bytě, tj. zda některé věci patří žalobci. Soud na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

základě pobytové kontroly rovněž dospěl k závěru, že v případě žalobce se nejedná jako pravděpodobné, aby žalobce na tvrzené adrese pobýval se svou tvrzenou přítelkyní, kdy nebyly v rámci pobytové kontroly zjištěna přítomnost věcí žalobce v zpřístupněné ložnici.

12. Dále předložil žalobce fotografie zachycující běžný den s jeho přítelkyní. K těmto fotografiím se správní orgán I. stupně vyjádřil v tom smyslu, že takové fotografie jsou lehce uměle vytvořitelné, což doplnil poznámkou o dni vzniku, kdy z jedné z fotografií je patrný den jejího vzniku až po zahájení správního řízení (kalendář na zdi). Soud v tomto směru souhlasí se závěry správních orgánů, neboť předložené fotografie skutečně nepředstavují důkaz o trvalém soužití partnerů, naopak působí stylizovaně, vytvořené za účelem správního řízení. Žalobce tvrdí, že soužití s přítelkyní trvá již delší dobu. Za tuto delší dobu jistě vznikly i jiné fotografie dokumentující jejich společné soužití (oslavy, výlety aj.), které by lépe dokumentovaly jejich vztah a soužití a spontánnost při jejich pořízení.
13. Dále správní orgány hodnotily výpovědi žalobce a jeho přítelkyně, přičemž shledaly zásadní rozpory. Tyto zásadní rozpory spočívaly v následujícím: přítelkyně uvedla, že jejich vztah trvá od roku 2022, přičemž se měli seznámit přibližně půl roku po příjezdu žalobce na území ČR. Žalobce však přicestoval dne 23. 11. 2022, a pokud se seznámili půl roku po jeho příjezdu, nemohl jejich vztah vzniknout již v roce 2022. V další části pak přítelkyně uvedla, že žalobce veškerý výdělek, který v ČR získá, zasílá své rodině do Vietnamu, zatímco žalobce uvedl, že v ČR pracuje především za účelem zajištění prostředků pro pokračování ve studiu. Rozpor byl zjištěn rovněž v údajích o místě výkonu zaměstnání žalobce, kdy přítelkyně uvedla, že žalobce pracuje v marketu v obci Potučky, zatímco žalobce uvedl, že pracuje v obchodě v Ostrově, u osoby jménem Hanka. Další nesoulad se týká přispívání na chod domácnosti, kdy dle přítelkyně žalobce jejím rodičům na domácnost „něco málo přispívá“, avšak nepravidelně, a většinu peněz posílá rodině do Vietnamu. Naproti tomu žalobce tvrdil, že má uzavřenou nájemní smlouvu a hradí pravidelný měsíční nájem ve výši 3 000 Kč. Výše uvedené rozpory se týkají základních okolností jejich společného života a v souhrnu výrazně oslabují věrohodnost tvrzení o existenci trvalého partnerského vztahu a skutečném společném soužití. Nelze ani odhlédnout od faktu, že přítelkyně nezná pobytovou situaci žalobce.
14. Pokud jde o prokázání svého postavení jakožto rodinného příslušníka občana EU ve vztahu k řízení žalobce o žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, zde správní orgány a posléze i soud dospěly k závěru, že pakliže byla žádost žalobce zamítnuta a toto rozhodnutí následně potvrzeno i odvolacím správním orgánem, nebylo dále nezbytné přejímat podkladový materiál ze zmíněného řízení vedeného pod sp. zn. OAM-6348/PP-2025. Současně s tím žalobce neuvedl, jaká jiná zjištění měla být ze správního spisu obstarána či jaké odlišné názory byly správním orgánem přijaty oproti názorům v aktuálním řízení. Dle názoru soudu, viz výše, měl žalovaný dostatek podkladového materiálu pro přijetí konečných závěrů ve věci. Současně nutno zmínit, že žalobci nebránilo předložit jím vyžadované podklady v rámci tohoto řízení z vlastní iniciativy.
15. Na základě uvedených závěrů správních orgánů, které vycházejí ze zjištěného stavu věci, ani soud nedošel k závěru, že by bylo možné na žalobce nahlížet jako na osobu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť ze zjištěných skutečností nelze prokázat trvalý partnerský vztah.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. Na základě výše uvedeného soud považuje námitku žalobce v této části za lichou, neboť správní orgány si zajistily dostatek podkladů pro přijetí závěrů ohledně postavení žalobce. Ve svém rozhodnutí správní orgány jasně popsaly, jakým způsobem tyto podklady hodnotily a jaké závěry z těchto poznatků vyvodily. Správní orgány si tak jednoznačně utvořily vlastní úsudek. Rozhodně nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že bylo vycházeno zásadně jen z pobytové kontroly, ostatně žalobce sám namítá zohlednění pouze těch důkazů, které jsou v jeho neprospěch. S tímto tvrzením žalobce soud znovu nesouhlasí. Správní orgány vzaly v potaz veškeré zjištěné informace, nicméně ty zásadní důkazy hovoří v neprospěch žalobce, viz shora.
17. Současně soud, stejně jako správní orgány neshledal relevantní, že je žalobce přiměřeného věku ke své přítelkyni a nejsou přítomné jazykové a kulturní překážky. Ačkoliv je to, co tvrdí žalobce pravda, toto nedokazuje trvalost a povahu jejich vztahu.
18. Dále se soud zabýval žalobcovou pobytovou historií na území ČR. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce přicestoval do ČR dne 23. 11. 2025 za účelem studia. Dne 10. 4. 2025 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil žalobce k vyřešení pobytové situace. Kontrolou cestovního dokladu Vietnamu č. X a provedenou lustrací v evidencích nebylo zjištěno žádné platné vízum nebo oprávnění k pobytu. Žalobce byl držitelem českého povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 31. 8. 2023, jehož žádost o prodloužení Odbor azylové a migrační politiky rozhodnutím ze dne 7.2.2024, č. j. OAM-32346/DP-2023 z důvodu nesplnění požadavků neprodloužil. Proti rozhodnutí OAMP podal žalobce odvolání, které bylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím pod č. j. MV-48567-4/SO-2024 zamítnuto (nabylo právní moci dne 29. 5. 2025). Rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 33 A 22/2024 pak byla následná žaloba zamítnuta. Dne 4. 3. 2024 žalobce podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, které nebyla přiznána fikce pobytu, a jelikož žalobce od 29. 5. 2024 žádným jiným vízem nebo oprávněním nedisponoval, trval jeho nelegální pobyt od 30. 5. 2024 do 10. 4. 2025, a proto s ním bylo zahájeno správní řízení pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
19. Žalobce dne 29. 5. 2024 (kdy nabylo právní moci rozhodnutí OAMP o neprodloužení dlouhodobého pobytu) přestal splňovat podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 (Schengenský hraniční kodex), tedy mít platné vízum nebo oprávnění k pobytu a jeho následný pobyt na území ČR byl neoprávněný. Svým jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., neboť pobýval na území ČR od 30. 5. 2024 do 10. 4. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Co se týče posouzení rodinného života žalobce na území ČR a možnosti realizovat svůj život, eventuálně i s tvrzenou přítelkyní na území Vietnamu, zabýval se správní orgán I. stupně touto otázkou zevrubně na str. 6-9 svého rozhodnutí. Žalovaný posléze ve svém rozhodnutí aproboval závěry správního orgánu I. stupně. Zejména správní orgány vycházely z protokolu o výsledku žalobce, kde uvedl, že jeho rodina, se kterou je v pravidelném kontaktu, žije na území Vietnamu. Dle názoru správního orgánu I. stupně má na území domovského státu žalobce vybudované dostatečné zázemí pro návrat, před příjezdem do ČR pobýval na území Vietnamu. Do protokolu o výsledku žalobce neuvedl žádný důvod nebo překážku, která by mu znemožňovala vycestování, neboť Vietnam je pro něj bezpečnou zemí a může se tam kdykoliv vrátit. Takovým důvodem není ani Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

samotný zde navázaný vztah s přítelkyní. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že je žalobce dospělou osobou, která je schopná se o sebe postarat, není ve věku seniora, přičemž jeho zdravotní stav je dobrý.

21. Jelikož nebyl prokázán trvalý vztah žalobce s jeho přítelkyní, nebyl důvod, aby se správní orgány zabývaly dopadem rozhodnutí do této sféry života žalobce, stejně jako nebyly důvody pro posouzení otázky, zda budou moci tito dva realizovat svůj společný život na území Vietnamu. V tomto směru je nicméně vhodné poukázat na tvrzení žalobce, který v rámci svého výslechu uvedl, že pokud by musel odjet, vše by bylo v pořádku, pro nikoho by to nebyl zásah, jeho přítelkyně by tam mohla jet také. Přítelkyně žalobce naopak uvedla, že by nemohla vycestovat, neboť tu má práci a rodinu. Je zřejmé, že by se oba ocitli v domovském státě druhého partnera ve stejné situaci, tj. bez rodiny a dočasně bez práce. V tomto směru je ale třeba také připomenout, že žalobce není oprávněn na území ČR vykonávat jakoukoliv výdělečnou činnost. Situace by tedy byla obdobná, co se týče realizace společného života, ať by se již pár nacházel na území ČR nebo Vietnamu. Jak ale správně podotkl žalobce, není mezi ním a přítelkyní žádná překážka v kulturním životě ani v jazyce, tudíž by se mohla přítelkyně na území Vietnamu podstatně rychleji zabydlet, než by tomu bylo v případě absence jakékoliv vazby na území Vietnamu s ohledem na tamní kulturu a jazyk.
22. Žalovaný dále shrnul ve svém rozhodnutí možný společný život žalobce s jeho přítelkyní mimo území ČR následovně: „*Vztah cizince a jeho družky proto nebyl v řízení řádně doložen. I pokud by správní orgán existenci partnerského vztahu formálně připustil, respektive by bylo prokázáno tvrzené společné víkendové soužití, jeho intenzita, délka a kvalita nejsou takové, aby převážily nad veřejným zájmem na dodržování pravidel pobytu. Cizinec pobýval na území České republiky dlouhodobě neoprávněně, což významně snižuje váhu tvrzeného soukromého života. Pokud chtěl dále rozvíjet svůj partnerský vztah v době svého neoprávněného pobytu, musí si být vědom toho, že takový vztah je do budoucna značně nejistý. Ukončení neoprávněného pobytu proto nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého života cizince zejména s ohledem na skutečnost, že vztah může být udržován i jinými prostředky a neexistují objektivní překážky společného života mimo území České republiky.*“ I s ohledem na obecnost vznesené námitky považuje soud způsob i rozsah jakým se správní orgány obou stupňů vypořádaly s touto otázkou za dostatečný.
23. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je zcela dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je evidentní, že vzaly na vědomí veškeré žalobcem tvrzené relevantní informace, avšak v dané věci převážila závažnost a délka trvání protiprávního jednání žalobce v souběhu s dalším protiprávním jednáním a laxností žalobce k řešení své pobytové situace.
24. Závěrem nutno podotknout, že v případě posouzení případné nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do sféry cizincova života, je břemeno tvrzení vychýleno zejména v neprospěch cizince, neboť je to právě on, kdo, chce-li být v tomto směru úspěšný, je nucen tvrdit individuální důvody, pro které považuje rozhodnutí za nepřiměřené, a to jasným a podrobným způsobem. Žalobce se však v celém řízení spokojil s toliko obecnými a vágními tvrzeními o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný nebyl v takovém případě povinen za něj tyto důvody dotvářet či je vymýšlet.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

25. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, když veškerá argumentace žalovaného jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil důkazy. Rovněž považuje soud zjištěný stav věci za dostatečný. Postup správních orgánů považuje soud v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.
26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť ji shledal nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 23. dubna 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.